

B. A. R. P. R.

I

440016

TALMUDUL

STUDIU ASUPRA JUDAISMULUI

DE

BOGDAN PETRICEICU-HAJDEU

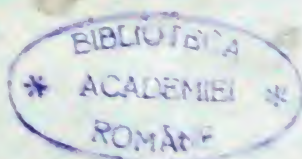
Profesor Universitar

Membbru al Academiei Române

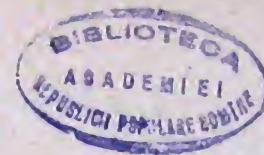
Beni hizzaher bedibhre sop-
herim iaser middibhre thhrah.

*Talmudul ca profesiune de
credință a poporului lui Israil*

«Fiule, Bagă de seamă mai
mult vorbele Rabinilor decât
Scriptura»

Reeditată din inițiativa „Secției de educație și front. anti-Judeo-Masonic”
din Sectorul C. — Prahova

P R E F A Ț A

În ședința Adunării Deputaților dela 8 Maiu 1930, interpelând pe Ministrul de interne, asupra atentatului Jidanilor dela Târgul Frumos, l'am întrebat :

*„Prin ce mijloace înțelege D-sa să prevină repeta-
rea unor asemenea acte de banditism, din partea
unei populații fanatizată de rabinii săi, în numele
unor învățături criminale, cari se propovăduiesc li-
ber, cu ajutorul Statului chiar, pe pământul nostru”.*

ÎNVAȚĂTURI CRIMINALE

Această caracterizare a provocat protestul „reprezentantului cultulu imozaic” cum i se zice, în Senat și în acelaș timp, acelaș protest din partea „Uniunei Evreilor Români” la Înalta Regență.

Ca și cum adevărul se poate înlătura cu proteste.

Era mai simplu ca hahamii idanilor — haham însemnează învățat — să facă dovada contrară.

Căci iată că — în această schiță a sa, dela 1866, „Talmudul”, — vine și marele nostru învățat B. Petriceicu Hâjdeu, și zice :

„Ovreiul modern se închină unui singur Dumnezeu; dar se închină numai întrucât acest singur Dumnezeu este un Dumnezeu curat Ovreiesc, iubind numai „pe Israiliți, nepăsător și fără milă pentru rămășița „neamului omenesc”.

cel puțin numele lui Confucius, pentru cari este o nimica toată distanța de la București la Peking; cari ascultați cu un aer de cunoscători vorbindu-se de religiunea chineză: d-voastră n'ați putea răspunde la întrebarea: cine au fost Hillel, Schemmai, Kimchi, Bechai, Ionachan Saccai...? de și aceștia sunt pentru Ovrei cea ce este Confucius pentru Chinezii; de și Ovrei locuiesc nu peste nouă mări și nouă țări, ca Chinezii, ci chiar în mijlocul nostru, de și China poate fi suferindă sau fericită, fără ca suferințele sau fericirile sale să înăureze cât de puțin asupra suferințelor sau fericirilor noastre, pe când Ovrei sunt un vierme intestinal, ce ne roade pe noi drept la inimă!

Așa dar, lăsăm la o parte pe Confucius, și vom aborda: **TALMUDUL...**

I

Istoria Ovreilor se împarte în două epoci: d'întăiu Ovrei având o țară proprie a lor, și apoi Ovrei crescând din sudoarea străină, precum crește mușchiul pe alte plante mai nobile.

II

În primii secolii ai creștinismului, îi vedem alungați din Palestina de armele Romei; și de atunci înapoi, dintr'un popor tare, compact, liber, degenerând, tot mai mult și mai mult, în vagabonzi slabi, împrăștiți, țărători.

III

Vechile instituțiuni biblice, făcute în alte timpuri și pentru alte ființe, nu se mai potriveau cu trebuințele și dorințele cele noi ale Iudanului.

Moise fusese legislatorul unui Stat.

Pentru grupe de rătăciți drumăși se cerea acum un

alt legislator, și nu unul, ci atâția legislatori, cât de multe erau acele grupe.

Schimbarea religiunii era o fatală necesitate a Iudaismului.

IV

Însă o credință antică nu se uită de-o dată și nu de-o dată se înrădăcinează o reformă.

Secolara lege a lui Moise devenise pentru Ovrei o deprindere, iar deprinderea este singura certitudine a gloatelor.

Pentru a surpa Mosaismul, trebuiau niște oameni, cari să vorbească dintr'untăiau chiar în numele și numai în numele lui Moise.

V

Fiecare comunitate Ovreiască avea câte unul sau mai mulți rabbini, adică dascăli, însărcinați cu explicațiunea și aplicarea legilor divine și umane, cuprinse în Biblie.

Precum Moise, fusese odată mijlocitor între Dumnezeu și poporul lui Israel, de asemenea rabbini ajunseră acum a fi mijlocitori între Moise și Ovrei cei deșerați.

Precum Moise avusese odată privilegiul de a atribui lui Dumnezeu propriile sale gânduri și pasiuni, de asemenea rabbini căpătară acum prerogativa de a atribui lui Moise tot ce venia lor la socoteală.

Precum Iudanii cei antici nu puteau cunoaște pe Dumnezeu, decât numai prin Moise, de asemenea Iudanii aști posteriori nu mai puteau cunoaște pe Moise, de cât numai prin rabbini.

În fine, rabbini fură instrumentul carele operă, pe nesimțite, trecerea iudaismului de la religiunea-i primitivă biblică, la o altă religiune, mai corespunzătoare cu noua pozițiune națională și socială a Ovreilor.

VI

Precum Biblia fu legea lui Moise, tot așa legea rabbinilor este o voluminoasă colecțiune, numită Talmud. Moise comentă voințele lui Dumnezeu.

Rabbinii comentează voințele lui Moise.

Iată un exemplu:

Moise zise în Biblie: „Dumnezeu vă poruncește a vă *„veseli la sărbătorile voastre”*.”

Talmudul explică acest prescript în următorul mod: „Rabbinul Jehuda zice: nu e mai mare veselie ca vinul *„și, prin urmare, Moise vă poruncește să beți”*.”

„Rabinul Seira zice: Carnea e cea mai mare veselie *„și, prin urmare, Moise vă poruncește să mâncați”*.”

„Rabinul Asse zice: Nu e mai mare veselie ca amorul *„și, prin urmare, Moise vă poruncește să vă drăgosțiți...)”*.”

Iehuda cerând vin, Seira cerând carne, Asse cerând amor, Talmudul, expresiunea tuturor gusturilor rabinice, recomandă Ovreilor câteși trele petrecerile, în numele cel stereotip al lui Moise !

VII

În acest mod, Talmudul se distinge cu desăvârșire de toate cărțile sacre de pe fața pământului.

În Evanghelie vorbește numai Christos.

În Al-Coran vorbește numai Mahomet.

În cartea cea sacră a iudaismului modern, vorbesc toți rabbinii, fără a fi datori, cât de puțin, de a se uni în opiniuni unul cu altul; căci fiecare cuvânt de al lui Moise — zice Talmudul — poate fi comentat în șaptezeci de moduri¹⁾.

1) Ap. *Infruntarea jidovilor* (Iași, 1803, în 4.) p. 27, 28 29.

1) Buxtorf; *Tiberias sive comment, masorethicus triplex*. (Basilae, 1665 în 4) p. 80.

Să nu uitați, că numărul *șaptezeci* se ia în limba ebraică în sens de un maximum nedefinit²⁾.

Așa dar, asupra textului lui Moise despre veselia cea de serbătoare, pe lângă cei trei rabbini de mai sus, unul bețiv, altul mândăcios, al treilea amoroș, lesne mai puteți adăuga alți o mie de rabbini de diferite culori, cari vor zice, unul după altul:

1. Cea mai mare veselie este de a danța și, prin urmare, Moise vă poruncește...

2. Cea mai mare veselie este de a cânta și, prin urmare Moise vă poruncește...

3. Cea mai mare veselie este de a dormi și, prin urmare Moise vă poruncește...

4. Cea mai mare veselie este de a căsca gura și, prin urmare Moise vă poruncește...

Și așa înainte.

Toți rabbinii vor avea dreptate; și un judan devot se va sili de a răspunde la toate poruncile, ori cât de multiple !

VIII

Dar caracterul cel excepțional al rabbinismului mai trage după sine o altă consecvență nu mai puțin comică.

Christos, și Mahomet au dat legi și apoi au murit.

Rabini au dat și ei legi, dar le-au dat nu ca persoana muritoare cutare sau cutare, ci ca o clasă, ce nu moare, dar care se renoește și se va renoi necontenit.

Citarăm mai sus pe rabbinul Iehuda, pe rabbinul

2) Pentru întărirea acestui adevăr, citiți și cartea „*Evreii?...!*” de Iordache Bucovineanu, operă de mare valoare, care în mod foarte documentat, descoperă lucruri despre cari nimeni n’au vorbit până astăzi și din care se vede lămurit că „Iudanii” rămân în veci de veci „Iudani”, și numai „Iudani”.

Seira, pe rabbinul Asse; am mai putea cita alți doi mii și zece mii; însă nici unul din ei, dupe doctrina fundamentală a rabbinismului, nu întrece în autoritate pe d-l rabbin din București sau pe colegul său de la Iași.

Toți rabbini sunt legislatori egali în putere.

Precum creștinul ascultă pe Cristos și mahometanul pe Mahomet, tot așa Ovreiul e dator a asculta pe fiecare rabbin.

Rabbinismul exprimă această obligațiune prin formula cea mai limpede: „Dacă rabbinul îți va spune, „că dreapta e stângă, sau că stânga e dreaptă, nu mai „căuta la natura cum este, ci crede tocmai cum te în- „vață rabbinul ¹⁾“.

Astfel cuvântul Talmud nu are numai sensul restrâns ce i-l dăm noi.

El nu însemnează numai cartea numită **Mişna** sau cartea numită **Ghemara**, cartea numită **Talmudul cel mic** sau cartea numită **Talmudul cel mare**; nu!

El nu însemnează numai scrierile rabbinului spaniol **Maimonid** sau ale rabbinului francez **Jarchi**; nu!

El nu însemnează numai ceia ce au publicat diferiți rabbini, în diferite timpuri și în diferite locuri, pentru povățuirea Israelitilor; nu, nu! ci

În sens întins, *Talmudul este totalitatea comentariilor rabbinice asupra Bibliei, atât scrise precum și verbale, atât trecute, precum și prezente sau viitoare...*

Mai pe scurt, *Talmudul se poate numi tot ce au lucrat până acum rabbini în curs de opt-spre-zece secoli, și tot ce vor mai lucra de acum înainte în secolii cei nesfârșiți.*

1) Rabbi Schelemo: *Comment ad Deuter. XVII. II.* ap. Buxtorf: *Synagoga Iudaica.* (Basileae. 1722, în-8) p. 73.

IX

Enorma diferență dintre Talmud și celelalte religiuni umane fu un efect necesar al enormei diferențe între condițiunile, în cari se aflau puși Ovreii, după emigrațiunea lor din Palestina, în alăturare cu condițiunile existenței celorlalte popoare creștine sau mahometane.

Destinul spulberase pe Judani în toate părțile.

Ii întâlneau în Lusitania, în Britania, în Egipt, în Persia, în Arabia, până și în China.

Ovreii de pe malurile Tagului nu visau despre coreligionarii lor de pe țărmul Amurului; Ovreii, ce se scăldau în Tamisa, nu se gândiau, dacă alți frați ai lor s'ar fi scăldând tot atunci în Nil sau în undele Gangului...

Templul lui Solomon nu mai era: lipsia un singur centru, din care să plece razele spre toate puncturile unei singure circumferențe.

În această stare de lucruri, cum oare se va fi putut menține legământul ideii judaice?

Ori unde erau câțiva Ovrei, era neapărat și un rabbin.

Deci, fu admis drept dogmă, ca ori-care rabbin, din ori-care loc, să fie o sacră autoritate pentru judaismul întreg.

Rabbinul cutare locuiește în Botoșani sau în Bârlad: ei bine! învățăturile sale, ori-cari să fie acele învățături, nu sunt o opiniune personală sau, cel mult, să fie obligatorie numai pentru Ovreii din Botoșani sau din Bârlad; nu! ele leagă pe toți Judani din toate părțile pământului.

Acel rabin este pentru religiunea sa de o greutate mai mare, de cât, bună oară, Sf. Crisostom (gură de aur) sau sfântul Augustin pentru religiunea creștină!

Talmudul zice lămurit: „Ori și care rabbin se con-

sultă prin suflet d'a dreptul cu însuși Dumnezeu¹⁾).

Cuvintele ori și cărui rabbin sunt chiar cuvintele divinității.

Ori și care rabbin nu este, de cât o trâmbiță, prin care suflă Creatorul Universului, pentru ca Ovreei să-l auză ovreește.

În lipsa unui singur centru și a unei singure circumferențe, Judanii au creat o religiune atât de ingenioasă, încât toate puncturile sunt centruri și circumferențe, fiecare punct primind raze de la toate celelalte puncturi și trimițând raze tuturor celorlalte puncte.

Nici o altă națiune pe suprafața globului, nu fu pusă în pozițiunea Ovreilor; nici o altă națiune nu putu concepe ideea unui rabbinism; nici o altă națiune nu poate avea un Talmud!

X

E greu, ca scrierile unui singur autor să fie toate de o potrivă bune, dar apoi greutatea devine imposibilitate, când e vorba de o miriadă de autori lucrând toți la o singură scriere!

Astfel, Talmudul este un chaos monstruos, carele, de cele mai multe ori, ne scârbește, adesea ne irită, dar câte odată are însușirea de-a ne face să pufnim de râs, văzând până la ce grad de absurditate se poartă o minte necultă sau o inimă rătăcită.

Vom da aci două-trei dintr'un milion de exemple:

Noi, Românii, ne mândrim, că străbuna Roma numera între fiii săi pe un Marcu-Aureliu-Antoniou, împărat-filozof, modelul unui mare suveran în rezel și în pace... ei bine! Talmudul ne încredințează, cum că acest ilustru principe fu Israelit!

Știința crede, că geniul omenesc cel mai sublim tot încă nu e în stare de a imita pe Dumnezeu creând ființe

1) *Schemoth Rabbā Paraschah*, 28; ap. Mac-Caul; *Les sentiers d'Israel* (Metz. 1844, în 8); p. 171.

de nimica... ei bine Talmudul ne asigură, că un rabbin poate să creeze din nimica un vițel și chiar pe un om; cu acea numai mărginire, că acest om de fabrică nouă va fi lipsit de organul vocii și că o asemenea creațiune, pentru a reuși, trebuie executată într'o zi de Sâmbătă!

Nu știu, dacă d-voastră ați putut observa, că hainele rabbinilor sunt mai totdeauna pătate: dar știu, că au observat-o înșiși Ovreei; veți crede, de sigur, cum că această necurățenie este rezultatul neglijenței personale... ei bine! Talmudul vă lămurește, că hainele rabbinilor sunt pătate, pentru că le pătează dracul, din ură către religiunea judaică!

Vă scutim de mai multe!

XI

Așa dar, Talmudul se pare a fi țesut din contradicțiuni amestecate cu galimatii; însă acele contradicțiuni și acele galimatii sunt contradicțiuni și galimatii numai pentru noi. Judanul crede tuturor rabbinilor: deci, pentru el, Talmudul nu se contrazice nici o dată.

Judanul crede tuturor rabbinilor: deci, pentru el, Talmudul nu aiurează nici o dată.

Pentru Judan, Talmudul este armonie și adevăr, întocmai ca Al-Coranul pentru mahometani sau ca Evangheliul pentru creștini.

Religiunile se bazează pe credință: astfel, religiunea cea mai rea este pentru ai săi tot atât de certă, precum poate fi certă pentru alții religiunea cea mai bună.

Credința nu distinge: raționamentul cel mai luminos este pentru ea ca curcubeul pentru un orb din naștere.

Dugald Stewart, unul din cei mai profunzi cunosători ai legilor naturei umane, citează, întru cât îmi aduc aminte, exemplul unui copil lipsit de vederi, carele

sustinea, că roșul trebuie să aibă o asemănare cu sonul unei trompete.

Acel nenorocit vedea culorile prin urechi !...

XII

Filantropii se încearcă neconștient a deschide ochii Ovreilor asupra deșantării Talmudului.

Muncă perdută, vorbă și cerneală cheltuită în modul cel mai neproductiv.

Celebrul Mendelssohn, Platonul judaic al Germaniei, scria, în secolul trecut, către celebrul Lavater, inima cea mai pură, cea mai nobilă, cea mai morală:

„Am citit sute de cărți contra judaismului; și, cu toate astea, protest înaintea lui Dumnezeu, că voi rămâne totdeauna neștirămutat în credința mea; căci pentru ea s'o pot schimba, trebuie mai întâiu să-mi schimb însăși natura mea¹⁾”.

Cine nu poate convinge pe un Mendelssohn, putea-va oare convinge pe un Shylock?

XIII

Pentru a fi șiret, nu se cere multă inteligență.

Copiii cei mai mici totdeauna înșală pe părinții lor, astfel în cât un Metternich poate fi prins în cursa unui strengar de zece ani.

Femeile cele mai ordinare înșală mai totdeauna pe bărbații cei mai fini.

Sclavii, — în comediile lui Plaut și ale lui Terențiu, — înșală mai totdeauna pe stăpânii lor.

Selbaticii din Australia și din America, înșelau mai totdeauna pe un Pizaro sau pe un Cook...

Tot așa rabbinitismul, de și cea mai brută și cea mai nesistematică din religiuni, totuși posedă o armă teribilă, ce'l apără contra loviturilor celor mai crâncene.

1) *Phedon ou entretiens sur l'immortalité de l'ame*, trad. par Junker (Paris, 1773, in-8); avertissement, p. VI—VIII.

XIV

Judaismul se împarte în rabbini și ne-rabbini. Unii legiuiesc, alții ascultă.

Unii și alții, trăind în cursul secolilor tot în mijlocul, sau, mai bine, tot pe spatele popoarelor străine, creștine și mahometane, rămân împetriți în credințele cele mai îmbrățișate în urma căderii Ierusalimei.

Rabbini nu caută a face secte, precum făcuse popa Luther și atâția alți în creștinism, sau precum făcuse chaliful Ali și atâția alți în mahometism.

Ne-rabbini păstrează instituțiunile rabbiniilor astfel, încât astăzi, în Constantinopol, sub ochii majestății sale sultanului, mai mulți Osmanlâi devin creștini, de cât Ovreii să se facă mahometani!

De unde oare această miraculoasă tărie de granit a Talmudului?

XV

Christos și Mahomet recomandau ucenicilor de a se amesteca cu toate neamurile, răspândind în giur, unii prin predică, alții prin sabie, unii prin înduplecare, alții prin fanatism, propriile lor credințe, adevăruri și erori.

Voești a te face mahometan? Al-Coranul să grăbește a-ți deschide în lături porțile voluptuosului paradis oriental.

Voești a te face creștin? — singura voință îți ajunge pentru a fi mântuit!

Poți fi Tatar, Lapon, Groculandes, Ottentot... Christos și Mahomet sunt deopotrivă pentru toți!

Rabbini adoptară o cale diametralmente opusă.

Ei nu voesc a face proseliți.

Ei nu tind de loc a lăși doctrinele lor afară din sfera națiunii judaice.

Un ne-Ovreu nu poate deveni Iudan, de cât cu cea

mai mare dificultate și în urma unor formalități franc-masonice¹⁾; și apoi chiar reușind, el tot încă nu încețază de-a fi suspect celorl'alți Ovrei și se va bucura, după moarte, numai de o mică parte din fericirea gătită unui adevărat Judan!

Principiul cel caracteristic al rabbinismului este: Nu te amesteca cu celelalte neamuri.

XVI

Acest principiu se poate observa, și fu deja observat, în legea cea antică a Judanilor.

Însă e prea mare diferența între exclusivismul biblic și exclusivismul rabbinic.

Dumnezeul lui Moise este un Dumnezeu gelos, foarte gelos, totdeauna gelos, carele, de excesul geloziei, se teme de rivalitatea zeităților păgâne, de Baal și de Moloch!

Depărtând pe Judani de ceil'alți oameni, acel Dumnezeu luase o măsură preventivă contra contagiunii politeismului.

El e singur și voește a fi singur.

Astfel, în Biblie, preceptul „nu te amesteca cu celelalte neamuri” este subordonat dogmei: „nu crede într'un alt Dumnezeu”.

De câte ori unitatea lui Dumnezeu nu e amenințată, Moise se arată bucuros a fi mai sociabil.

Sunt pasagii, în care el admite fraternitatea tuturor oamenilor; sunt pasagii, în cari el însuflă Ovreilor sentimente de ospitalitate în privința străinilor; sunt pasagii, în fine, în cari Biblia se pare a ghici pe Christos.

Acele pasagii sunt puține și obscure, dar ele sunt.

1) Selden *De jure naturali et gentium juxta disciplinam Ebraeorum*. (Wittenbergae, 1712, in—4): p. 148.

În rabbinism, din contră, în zadar ați căuta un paiu de fraternitate umană, o umbră de ospitalitate, o scântie de liberalism!

Ovreiul modern se închină unui singur Dumnezeu; dar se închină numai întru cât acest singur Dumnezeu este un Dumnezeu curat Ovreesc, iubind numai pe Israeliti, nepăsător și fără milă pentru rămășița neamului omenesc!

Astfel, în rugăciunile sale matinale, — iar ziua se cunoaște de dimineață, — în rugăciunile sale matinale, Iudanul strigă:

„O Doamne! desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimiceste pe toți ne-Ovreii!”

Desrădăcinează, surpă, dărâmă și nimiceste!
! Patru verburi imperative înfricoșate, grămădite la un loc, pentru ca acel Dumnezeu de creațiune rabbinică să auză măcar unul din ele, de nu va auzi câte-și patru!

Tot așa în a doua zi a Paștelor, nu e sinagogă, în care să nu resune următoarea invocațiune:

„Fă, Doamne, și astă dată, precum făcuși în acea noapte, în care cutriărând Egiptul, ai păstrat pe Ovrei și ai secerat pe ne-Ovrei!”...

Mai pe scurt, deosebirea între exclusivismul biblic și exclusivismul talmudic este o deosebire totală, atât în scopuri, precum și în mijloace.

Scopul lui Moise este: „Fă toate pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu”.

Scopul rabbinilor este: „Fă toate pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri”.

Mijlocul lui Moise este: „Pentru a nu crede într'un alt Dumnezeu, e bine să nu te amestezi cu celelalte neamuri”. Mijlocul rabbinilor este: „Pentru a nu te amesteca cu celelalte neamuri, e bine să nu crezi într'un alt Dumnezeu”...

XVII

Creștinii și mahometanii, ca elevi ai Bibliei, cred și ei, odată cu Talmudul într'un singur Dumnezeu.

Primitiva și naturala diferență între monoteismul creștin, monoteismul mahometan și monoteismul rabbinic, consistă într'un fenomen, analog cu aspectul unui și aceluiaș lucru, văzut prin trei feluri de ochelari, bunăoară ochelari albi, ochelari verzi, ochelari negri.

Creștini privesc pe Dumnezeu prin retina lui Christos; mahometanii prin retina lui Mahomet, Ovrei prin retina rabbinilor: unul și acelaș Dumnezeu zimbea lui Christos în albeața luminie celei pure, rîdea lui Mahomed în verdeața unei grădini de lux, hohotea rabbinilor în negreața unui nor.

Dar Talmudul nu se mulțumi cu această simplă deosebire între punctele de vedere: el se temea, ca timpul să nu înverzească sau să nu înălbească, să nu mahometiseze ori să nu creștineze, concepțiunea Dumnezeu-lui celui negru.

Divinitatea creștinilor are momente de justă mânie, divinitatea mahometanilor are momente de spiritualism; astfel, pentru creștini și pentru mahometani, divinitatea posedă o voință, ce se manifestă prin posibila varietate de dispozițiuni !...

Talmudul inventă un lanț, prin care să lege pentru totdeauna pe însuși Dumnezeu în cercul de fer al separatismului național.

Acel lanț este Messiah, un ambasador deplin-împunernic al Cerului, pe care divinitatea e fatalmente forțată de a-l trimite, mai curând sau mai târziu, nu cu o altă misiune, de cât numai și numai pentru a stinge de pe fața pământului ori-ce suflare neovreească.

XVIII

Ca și ideea unui singur Dumnezeu, tot astfel ideea lui Messiah, e luată din Biblie; însă ambele de o potrivă vă perdură cu desăvârșire anticul lor caracter, din dată ce trecuse prin mintea și inima rabbinilor.

Ori-ce instituțiune umană ajunge la un moment de bătrânețe: Așa fusese și cu legea lui Moise.

Când Biblia, după secole de eczistență, începuse a nu mai găsi yechiu-i resunet, atunci se simți din toate părțile o vagă dorință de o reformă, care să întinerească un corp, căzut în neputință.

Poeții, cari la Ebrai, mai mult încă de cât la Romani, exercitau profesiunea de prooroci, se grăbiră a împlini sarcina unor adevărați poeți, exprimând spiritul epocii.

Ei dederă o potecă speranță de venirea unui personagiu misterios, carele va complecta neajunsul și va șterge prisosul unei legislațiuni devenite anacronism!

Mai pe scurt, Messiah cel făgăduit în Biblie, poartă totdeauna sigiliul unui mare regenerator, menit a desființa abusurile trecutului.

Contrariul ne întimpină în Talmud.

Rabbinismul se crede a fi perfect: prin urmare, el nu are nevoie de îmbunătățire.

Aci Messiah ne apare desbrăcat de toate atribuțiunile sale de reformator: sarcina-i va fi nu de a controla, ci numai de-a confirma Talmudul!

XIX

Făcând pe Dumnezeu Ovreiu, rabbinismul nu putea să admită o egalitate de natură între Israeliti și celelalte neamuri. Trebuia imaginată, cu ori-ce preț, o nouă zoologie, în care Iudanul să stea în culmea creațiunii, privind Universul la picioarele sale și ne-

recunoscând divinității de cât o mică superioritate de prim-cetățean în imperiul judaic.

Așa dar, Talmudul declară, că numai Ovreiul e Om¹⁾; aplicând apoi această definițiune către toate casurile speciale.

Asupra preceptului biblic de a nu jura strâmb aproapelui său, rabbinismul lămurește, că, sub cuvântul *aproapele*, se înțelege un Iudan: „nu jura strâmb unui Israelit“.

Asupra recomandațiunii lui Moise „de a înapoia păgubașului lucrul ce perduse“, rabbinismul adaugă, că „nu se înapoiază lucrul pierdut de un ne-Ovreiu“.

Pe toate paginile Talmudului ne surprinde această curioasă *declarațiune de drepturile Omului!*

XX

Faimosul Spinoza, carele preferi mai bine a deveni ateu, de cât a rămânea Iudan, zice că Ovrii fac rău „îngânându-se de superioritatea lor asupra celor-l'alți oameni¹⁾“.

Precum vedeți, chiar făcându-se mare filosof, chiar lepădându-se de Talmud, chiar punându-se în luptă cu iudaismul; un Israelit tot încă nu poate renunța la ideea, cum că neamul Ovresc stă, în adevăr, mai pe sus de toate neamurile lumii!

Așa credea un Spinoza! apoi cum să nu crează Iudanașii cei mititei, cum-că ei și noi suntem ca cerul și pământul!

1) Rabbi Moses Maimonides; *Porta Mosis sive dissertationes aliquod* (Oxanii, 1655, în-4, p. 291).

2) Oeuvres, trad. par Saisset (Paris, 1842, în 8.) t. 1. p. 100— Cf. t. I. P. 182.

XXI

Veți întreba: o religione, plină de contradicțiuni și de galimatii, cum oare poate fi atât de uniformă și de consecutivă?

Egoismul este partea cea mai animală a spiritului uman.

Un lup, o hyenă, un tigr, sunt egoiști în toate și tot-d'auna. Însă nimeni nu admiră uniformitatea și consecvența lor!

XXII

De și numai Ovrii sunt oameni, iar celelalte popoare începuesc o clasă inferioară; totuși Talmudul nu e de o potrivă aspru pentru toți ne-Israeliții.

Pe unii îi suferă.

Pe alții îi urăște.

Unir sunt dobitoace domestice, pentru cari Iudanul poate să aibă milă.

Alții sunt fiare selbatice, ursite unei eterne persecuțiuni judaice.

XXIII

Aproape toate țările, unde sunt Ovrii, se reduc la două rubrice religioase.

În Asia, în Africa, și oare unde în Europa, ei trăesc în mijlocul mahometanilor.

În restul continentului nostru și în America, ei sunt furișați printre creștini.

N'ar fi oare drept ca Iudanii, în bine și în rău, să fie egali pentru toți ne-Iudanii? pentru fiii lui Christos și pentru discipolii lui Mahomet?

XXIV

Când se naștea rabbinismul, mahometismul nu ființa încă; iar când el începu a ființa, rabbinismul era deja de tot înaintat.

Mahometismul, de la prima-i aparițiune pe scena istoriei, combătu pe creștini.

Rabbinismul îi combătu-se și-i tot combătea cu mult de mai înainte.

În lupta ce ardea între Talmud și Evangheliile, Ajcoranul veni la timp în ajutorul Talmudului.

Ei bine! Iudaniile puteau ei oare să urască pe mahometani?

De la această logică a faptelor să trecem la istoria cea pozitivă.

În Bagdat, în Egipt, în Spania, în Turcia, Ovreeii fuseră tot d'auna brațul drept al lui Mahomed contra „abominabililor mâncători de carne de porc”.

M'am servit de propria expresiune a unui rabbin care-le, într-o pompoasă odă, cântă efectele alianței Iudanilor cu mahometanii contrar creștinismului¹⁾.

„Mâncători de carne de porc!”

Aceasta ne amintește că Ovreeii și mahometanii mai sunt uniți și prin comuna lor aversiune pentru rămatori.

Identitatea gusturilor e unul din motive de amicitie între indivizi, de ce nu și între popoare?

În fine, argumentul cel mai prețios, însuși Talmudul declară lămurit, că „mahometanii nu sunt păgâni, dar creștinii sunt²⁾”. Deci, toate blăstemele rabbinismului contra acelor care el îi specifică sub numele de „goim” sau „ievunim”, adică idolatri, nu privesc de loc către mahometani, ci toate cad asupra creștinilor!

XXV

După ce numai Iudanul e om, iar noi aștia, turma lui Christos, nu suntem de cât niște simple dobitoace, și încă mult mai inferioare vitelor din turma lui Mahomet, apoi ni se pare foarte curios de a auzi resunând, din toate părțile, strigățile Ovreeilor de a fi primiți ca cetățeni în sânul statelor creștine!

Cum așa! d-voastră să vă pogorâți până la noi? d-voastră să vă desbrăcați de splendoarea originii iudaice pentru a vă înfrăți cu brute și cu păgâni? d-voastră să îmbrățișați pe acei, pe cari mâni sau poimâni îi va sdrumeca sabia lui Messiah, pentru ca să vă facă vouă un loc mai larg la lumina soarelui? d-voastră, în fine, să vă supuneți unor instituțiuni, în fruntea cărora nu figurează nici măcar un singur rabbin?...!

XXVI

Ascultați Talmudul:

„Când întâlnești în cale-ți un creștin, salută-l; dar „aceasta să o face numai până ce vei reuși a te emancipa; din dată însă, ce va sosi ora, ca Ovreeii să fie „ei mai tari, atunci să nu mai suferi pe creștinii între „voi, nici ca pe locuitori, nici ca pe neguțitori, nici „ca pe drumași...)”.

Un alt pasagiu, tot din Talmud, exprimă această învățătură sub o formă atât de elegantă, încât însăși perfidia devine poetică:

„Silește-te a fi ca pragul uzei, ce toată lumea îl calcă, „că sub picioare, dar carele rămâne la locul său chiar „după căderea întregului edificiu...¹⁾

1) Hilchot Akkum; cap. 10, 5. etc.; aud Mac-Caul; p. 33.

2) S. Levy; La source de la vie ou choix d'idées contenues dans le Talmud (Mulhausen, 1845, in-8) p. 88.

1) Luzatto; Notice sur Abou-jousouf Hasdaï Ibn-Schaprout (Paris, 1852, in-8); p. 31. — Despre simpatia iudanilor chiar pentru teologia mahometană vezi Abi jamfar ebn Tophail, Philosphus autodidactus sive Epistola, ed. Pocock (Oxonii. 1700, in-4); praeatio.

1) Hilchot Machaloth Asuroth; c. XI. 7 = Cf. Mac-Caul; p. 384.

Aşa dar, Talmudul prevede pentru judani două căi de purtare în privinţa noastră:

Dacă sunteţi mai puternici de cât creştini, exterminaţi-i;

Dacă sunteţi mai slabi de cât creştinii, lăsaţi-i...

Însă, un om mai slab de cât mine, pentru ca să poată ajunge odată a fi mai tare decât mine, trebuie mai întâiu să treacă prin o treaptă de mijloc, în care să fie egal cu mine.

Acuma, înălăgeţi vreau să zică a acorda judecărilor drepturile aşa numite politice?

XXVII

Voiu încheia prin o ultimă citaţiune :

Talmudul zice, că creştinul ce-l studiază merită pedeapsa de moarte.

Precum vedeţi, în cazul de faţă, această teribilă legiuire mă priveşte pe mine în specie.

Dacă am fericirea de a mai fi încă viu, după ce avu-sei eroismul de a citi legislaţiunea judaică; apoi aceasta o dătoresc numai lipsei celei provizorie de o Curte Criminală Ovreiască, care m'ar trimite drept la spânzurătoare, pe temeiul capitoului X, articolul 9, din legea Hilchoth Melachim !

SECŢIEI DE EDUCAŢIE A TINERETULUI L. A. N. C. ŞI FRONTULUI ANTI-JUDEO- MASONIC

SECTORUL C. — PRAHOVA

În preparaţie :

1. CINE NE CONDUCE ?

Un răspuns, dat tuturor acelor cari, au despre conducători mişcării antisemite, din România — nişte păreri stranii, aiuristice, interesat — laşe, nemernice, detestabile, etc. etc.

Un tablou cuprinzând biografiile şi portretele părinţilor noştri sufleteşti, Profesor Universitar A. C. Cuza; Prof. Univ. Dr. N. C. Paulescu; Prof. Univ. Dr. I. C. Cătuneanu, Prof. Univ. Corneliu Şumuleanu; Prof. Univ. Traian Brăileanu; Docent Univ. Dr. V. Trifu; † Drd Nicu Ionescu, Avocat Corneliu Zelea Codreanu, etc. etc.

2. ALEGEREA DEPUTATULUI ROMÂNII ROMANILOR 4 Mai 1930

Coordinare şi studiu asupra tuturor celor publicate, în legătură cu acest extraordinar eveniment, de-o importanţă capitală în istoria parlamentarismului nostru, de după război.

Citate, comparaţii, comentarii, Concluzii.

3. SOCIALISMUL COMUNISMUL! BOLŞEVIS- MUL MARXIST !

Sociologia şi Sociologul laş:

D. GUSTI.

Rolul institutului Social-Român şi al duratelor sale

4. ALBUMUL ANTI-JUDEO-MASONIC

Transpunerea în imagini a tuturor articolelor — savanților noștrii anti-judeo-masoni — apărute în diferite publicații creștine.

Scene reprezentând: Generali, ofițeri, miniștrii, preoți profesori Universitari, pisând piper, nuci, etc.; purtând sgărzi de cioclii, tinichele de gât; sărutând cranii și cadavre.

Ansamblu și secțiuni prin templele masonice, camerele mortuare;

Toate grozăviile cunoscute și necunoscute, — vor fi rediate prin *imagini sguduitoare* în acest album.

5. ALBUMUL DE PROBAGANDA (ediție rurală) NAȚIONAL-CREȘTINA

cuprinzând o serie numeroasă de tablouri cutremurătoare din viața, suferințele, amarurile satelor noastre, încăpute în mâinile jidanilor; cu explicații, poezi străbune, doine și anectote naționaliste (antisemite).

PENTRU CUNOSCATORII TABLOULUI a „cărei ediție fotografiată a fost anunțată și salutăată, precum știți, în „Infrățirea Românească” Cluj — acum câțeva vreme, ținem să subliniem că lucrarea s'a zingrafiat și că se va imprima, numai după ce, vom cunoaște numărul prietenilor și tuturor celor ce doresc să posede un asemenea exemplar, — și cari sunt rugați să binevoiască a anunța aceasta D-lui Profesor Dr. N. Caldărea Str. Știrbei-Vodă No. 31. Câmpina. Jud. Prahova. Aceasta pentru a se putea stabili calitatea și prețul nouilor trei ediții proiectate.

Fiind cunoscut, sistemul Judeo-Masonic de distrugere al tuturor publicațiilor creștine compromițătoare pentru Jidovi, — anunțăm că această broșură nu se va găsi decât la noi, distribuindu-se numai celor cunoscuți, sau prietenilor, dându-li-se personal în mână.

Prin poștă, sau la chioșcuri nu se trimite.